

1. kapitola

Nočná obloha bola posiatá hviezdami, ktoré vyzerali ako strieborné iskričky, a Daisy Thistledownová snívala o Slezovom háji. Sen sa začínal vždy rovnako: svetelné lúče sa predierali cez hmlu zo Vzdychajúceho lesa, ligotali sa na okenných sklách veľkého, trblietajúceho sa skleníka a osvetľovali stôl prestretý na čaj pod hruškami v ovocnom sade. Svetlo stekalo ako med na tučné vežičky domu, ktorý sa ukrýval v konároch mohutného buka, odrážalo sa od okrúhlych okien a prechádzalo do kuchyne, kde pobehovala gazdiná. Na vydrhnutú dosku stola položila tácku s teplými čučoriedkovými mafinmi.

A potom sa sen zmenil. Svetlo zoslablo a potemnelo, a Daisy si všimla, že okenné sklá na skleníku sú rozbité a prázdne, vežičky Hniezda spustli, napadli ich obludné žihľavy, ktoré sa týčili až k oblohe. Ovocie v sade hnilo a z lesa zostala iba pustatina holých pňov.

Dnes večer sa zobudila s krikom, srdce jej búšilo a strach jej zvieral žalúdok.

Nie je to skutočné, pripomenula si a zaborila čelo do van-
kúša. *Nie je. Nemôže byť.* Kostlivci ešte nenapadli Slezový háj
– zatiaľ. Lenže Daisy vedela, že mágia v Divoriši sa začína
rúcať a nebezpečenstvo je veľmi blízko, akoby sa krčilo za
oknom.

Daisy sa pohla a malý kocúrik, ktorý jej chrápal na hrudi,
pokrčil ňufákom a prebral sa. Napoleon zdvihol hlavu, jedno
striebornozelené oko na ňu hľadelo v tme. Špicaté biele fúzi-
ky sa mu zježili, akoby aj on myslel na Kostlivcov. Voda ticho
a nepretržite špliechala o bok lode. Nemalo zmysel sa teraz
snažiť znovu zaspať. Daisy stále búšilo srdce a škvrkalo jej
v žalúdku. Zabudla sa navečerať.

Vtom sa rozhodla, vykĺzla z postele, vyložila si Napoleona
na plece a vyšla z kajuty. Keď sa ocitla na tmavej chodbe,
vytiahla z vrecka dokonale okrúhle sklenené ťažidlo, ktoré sa
pri jej dotyku rozžiarilo a začalo vyžarovať chladné svetlo.
V ťažidle sa nachádzala bezchybná púpava, ktorá sa ligotala
ako jemná strieborná prskavka. Daisina mama jej ho darova-
la predtým, ako odišla do amazonského pralesa, a priviedlo ju
do Slezového hája – k mágii. Vtedy Daisy netušila, že ťažidlo
sa v skutočnosti volá púpavolúč a je také vzácné, že je prav-
depodobne jediné na svete. Nevedela, že jeho svetlo dokáže
priviesť majiteľa k tajným dverám magického sveta alebo že
funguje ako kľúč do týchto skrytých vchodov pre ľudí s má-
giou aj bez nej.

Vynikajúco slúžilo aj ako baterka.

Daisy sa zakrádala po chodbe a pomocou jeho žiary sa snažila vyhnúť vŕzgajúcim častiam podlahy. Schodisko, ktoré viedlo na palubu, zdobili vyrezávané popínavé rastliny, ruže z dreva príjemného na dotyk. Vonku vanul studený vetrík a obloha bola posiatá tisíckami trblietavých hviezd. Na obzore sa ligotali špirálovité mušľové veže Divohradu a osvetľovali tmú.

Daisy sa rukami oprela o zábradlie lode a zhlboka sa nadýchla. Cítila, ako sa jej uvoľňuje hrud'. Vedela, že by v noci zrejme nemala byť vonku sama, ale potrebovala cítiť vietor na tvári. Potrebovala sa aj najesť a za sťažňom na zadnej palube sa ukrývala plechovka sušienok, ktorá by dokonale poslúžila ako polnočná maškrtka.

No na palube sa nachádzal už niekto iný. Priblížila sa k nej tmavá postava, zatienila svetlo hviezd – a Daisy vykrikla.

Max Marina, kráľ Divohradu, nemohol spať. Celý deň pracoval a cítil, ako mu v žalúdku rastie nepokoj a stúpa mu do hrdla, až mal čo robiť, aby sa nahlas nerozkričal. Nechal svoju korunu na nočnom stolíku, vyklázol z paláca a po tichých uliciach a pozdĺž okrajov trblietavých kanálov zamieril do prístavu.

Vybral sa rovno k *Velkému Slezu* a na prove zbadal osamelý horiaci lampáš. Práve sa šplhal na zadnú palubu, kde s istotou

vedel, že sa za sťažňom ukrýva plechovka sušienok, keď sa pred ním vynorila tmavá postava.

Max vykrikol a nadskočil meter do vzduchu.

V tej istej chvíli sa postava rozdelila na dve časti a jedna z nich vystrelila k nemu. Max spadol na zem a zdvihol zrak.

„Daisy? Si to ty? Čo tu robíš?“

„Max? Čo tu TY robíš? Ja predsa na tejto lodi spím.“

„Viem,“ odvetil, vyškriabal sa na nohy a vymotával si Napoleonove pazúry z vlasov. Daisy sa zrazu rozosmiala.

„Prepáč,“ ospravedlnila sa a lapala po dychu. „Ibaže... to ako si zajačal. Znel si ako malý netopier!“

Max sa na ňu zamračil, no vzápätí ho úplne premohla absurdnosť celej situácie. Obaja sa smiali a chichotali tak veľmi, až im po líkach tiekli slzy.

Nakoniec sa udychčaná Daisy zviezla na zem a vybrala zo skrýše plechovku sušienok. „Tu máš,“ povedala a podala mu ju. Max si vzal jednu sušienku a strčil si ju do úst.

„Hmm.“ Bola to ruská korenistá sušienka, jedna z mnohých, ktoré upiekla Rozalija Volkovová, kostymérka putovného divadelného súboru *Nautilus*. Keď prvýkrát prišli do Divohradu, vzala si Maxa a Daisy pod svoje ochranné krídla. *Nautilus* opustil mesto predchádzajúci deň a zobral so sebou aj posledného člena Maxovej rodiny. Max preglgol a spomenul si na drobné teličko svojej netere, ktorú Rozalija držala v náručí ako rozzúrenú matriošku, keď plávali preč. Annika mala dvanásť mesiacov a bola hrdou majiteľkou dvoch ostrých zubov a najsilnejších pľúc v Hilbomorí. Už nebola tým tichým, spokojným dieťaťom, ktoré Max prvý raz videl uložené v šatke na širokej hrudi jej otca. Po Alexejovej smrti sa jej oči zväčšili od zmätku a plakala dlho do noci, nerozumela, prečo neprichádza. Možno preto Max sotva zniesol pohľad na ňu. Akoby sa díval na svoj žiaľ.

„Alexej bol náš kapitán,“ povedala Rozalija a energicky smrkala, keď sa flotila pripravovala na vyplávanie. „Želal si,

aby Annika vyrastala v divadle *Nautilus*. No zároveň chcel, aby poznala svojho strýka.“ Vložila rozzúrené dieťaťko Maxovi do náručia a ono ihneď začalo kvíliť ako policajná siréna. Max sa mykol a takmer ho pustil.

„To je v poriadku,“ ubezpečila ho Rozalija a rýchlo zachránila situáciu. „Časom to príde.“ Lenže Max si tým nebol istý. Nebol si istý ničím, okrem hanebnej úľavy, ktorú pocítil, keď flotila *Nautilus* s Annikou na palube odplávala cez lagúnu.

Preglgol a pozrel sa na Daisy. „Ani ty nemôžeš spať?“

„Nie.“ Dojedla sušienku a oprášila zo seba omrvinky. Dlhé tmavé vlasy mala stiahnuté do chvosta a v tmavohnedých očiach sa jej zračila úzkosť. „Stále myslím na Slezový háj. A na mamu.“

Max hľadel na jej tvár, ktorá v mesačnom svite vyzerala veľmi bledo.

„Ja, ehm, vydal som dekrét,“ utrúsil. „Každý Divohradčan, ktorý podporí Kostlivcov, je vlastizradca.“ Teraz, keď bol kráľom, mal na to plné právo, čo sa mu stále zdalo také neuveriteľné a desivé, že sa mu chcelo smiať alebo možno aj zvracať.

„Fajn,“ odvetila Daisy a dovolila Napoleonovi, aby jej skočil do lona. „Záchranná misia odchádza do amazonského pralesa zajtra. Platí, že ideš s nami, však?“ Letmo sa naňho pozrela a potom odvrátila zrak.

„Jasnačka,“ prisvedčil Max a rozhodol sa nespomenúť fakt, že jeho poradcovia boli momentálne zásadne proti. Chcel sa načiahnuť a chytiť Daisy za ruku, no v poslednej chvíli sa zastavil. „Nenechal by som si to ujsť za nič na svete.“

